

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. Враца, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин Тр. Тодоров

при участието на секретаря Виолета Цв. Вълкова
като разгледа докладваното от Калин Тр. Тодоров Търговско дело №
20231400900025 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по предявен положителен установителен иск по чл. 422, ал. 1 вр. с чл. 417, т.10 ГПК вр. с чл. 485 и чл. 535 от ТЗ за установяване съществуването на вземане по запис на заповед.

В **исковата молба** ищецът „Мелон България“ ЕАД, ЕИК ***, гр.София, твърди, че на 22.07.2008 г. в ***, „Петголд-Транс“ ЕООД, ЕИК ***, представлявано от М. Й. П., е издало запис на заповед, с който безусловно и неотменимо се задължило при предявяване на записа на заповед да заплати на „Юробанк България“ АД /с предишна фирма “Българска пощенска банка” АД/ или на нейна заповед сумата 30 000.00 лева, като записа на заповед е авалиран от авалиста Й. А. Д., ЕГН *****, при условията при които е издаден. Поддържа, че чрез джиро „Юробанк България“ АД е прехвърлила своето вземане и права по записа на заповед от 22.07.2008 г. в полза на „Мелон България“ ЕАД, което в качеството на джиратар, придобива и става титуляр на правата по записа на заповед, така както те са вписани в него. Посочва, че записът на заповед е предявен за плащане на издателя „Петголд-Транс“ ЕООД на 20.09.2019 г. при условията на чл. 50, ал. 2 ГПК, тъй като при посещението на адреса на това дружество призовкаря, работещ в кантората на ЧСИ С. П., не е намерил табела, пощенска кутия или служител, който да получи поканата; на авалиста Й. А. Д. записът на заповед е предявен за плащане на 24.09.2019 г. от ЧСИ И. Ц., рег. № ***, чрез служител в кантората на ЧСИ, който го е връчил лично. Изтъква, че записът на заповед е предявен за плащане в определения срок след издаването му - 22.08.2028 г. /падежна дата/, но към момента на депозиране на исковата молба

претендираното от него задължение не е погасено. Твърди също, че въз основа на проведено заповедно производство по чл.417 от ГПК, в негова полза са издадени заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 14569/2020г. н а СРС, въз основа на които е образувано изпълнително дело № 620/2020г. по описа на ЧСИ И. Ц., с район на действие ОС-Враца.

Моли съда, да установи, че ответника Й. А. Д. му дължи сумата 30 000.00 лева - главница по запис на заповед от 22.07.2008 г. за плащане на „Юробанк България“ АД /правоприемник на „Българска пощенска банка“ АД/, издаден от „Петголд-Транс“ ЕООД и авалиран при условията, при които е издаден от Й. А. Д., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК в съда - 18.03.2020г., до окончателното ѝ издължаване; да осъди ответника да му заплати разноските, направени в заповедното производство – държавна такса 600.00 лева и 50.00 лева юрисконсултско възнаграждение, както и направените разноски в настоящото производство в размер 600.00 лева за платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение 540.00 лева.

Ответникът Й. А. Д., ЕГН ***** от гр.Козлодуй, чрез пълномощник адв. М. С. от АК-Враца, в срока по чл.367, ал.1 ГПК, в **отговора на исковата молба** оспорва предявения иск като недопустим и неоснователен. Твърди, че както към датата на подаване на заявлението по чл.417 ГПК, така и към датата на подаване на исковата молба, не е страна в отношенията между „Петголд - Транс“ ЕООД и „Мелон България“ ЕООД, поради което не следва да отговаря за задължението на дружеството. Поддържа, че процесното задължение произтича от договор за кредит № BL***/21.07.2008г., сключен между кредитора „Юробанк и Еф Джи България“ ЕАД и кредитополучателя „Петголд - Транс“ ЕООД, гр.Козлодуй, представлявано от управителя М. Й. П., по който договор е поръчител, като за обезпечаване на сумата по договора, кредитополучателят е издал запис на заповед за сумата 30 000 лева в полза на банката, като той се е подписал като авалист върху записа на заповед. Посочва, че впоследствие, на 23.04.2009г. е настъпила промяна в управлението и седалището на кредитополучателя „Петголд - Транс“ ЕООД, като от тази дата едноличен собственик на капитала и негов управител е Д. Б. Т., а седалището и адреса на управление е сменен от град Козлодуй в град София. Изтъква, че на 30.07.2010г. между „Юробанк и Еф Джи България“ ЕАД, от една страна, и „Петголд - Транс“ ЕООД, представлявано от управителя си Д. Б. Т., и Д. Б. Т., като физическо лице, от друга страна, е сключен Анекс № 1 от 30.07.2010г. към същия Договор за кредит № BL***/21.07.2008г., с който са добавени чл.8 (2), както и членове от 9а до 9д /включително/. Твърди, че по силата на чл.9а от Анекса, физическото лице Д. Б. Т. е встъпил като съдлъжник в задълженията на кредитополучателя „Петголд - Транс“ ЕООД, произтичащи от договора за кредит; в чл.9б страните изрично са заявили, че кредитополучателя и съдлъжника отговарят към банката като солидарни длъжници, а в чл.8 (2) изрично са се

споразумели, че за обезпечение на вземането по договора кредитополучателят „Петголд - Транс” ЕООД издава запис на заповед, по който Д. Б. Т., в качеството си на авалист, е приел да отговаря за задължението на издателя за сумата 30 000 лв. Вследствие промяната на страните по договора, на 30.07.2010г. от „Петголд - Транс” ЕООД, гр.София, представлявано от Д. Б. Т., е издадена нова запис на заповед, която е авалирана от Д. Б. Т.. С оглед така направените изменения в договора за кредит счита, че от 30.07.2010г. страна по същия не е „Петголд - Транс” ЕООД, гр.Козлодуй, представлявано от М. Й. П., а „Петголд - Транс” ЕООД, гр.София, представлявано от Д. Б. Т., че с подписване на Анекс № 1 от 30.07.2010г. към договор за кредит BL***/21.07.2008г. е заличен като поръчител по договора за кредит и е загубил качеството си на авалист по записа на заповед за обезпечаване на задължението по договора за кредит, тъй като същата е загубила функцията, за която е издадена. На следващо място, ответникът твърди, че преди подаване на заявлението по чл.417 ГПК ценната книга не е надлежно предявена на издателя, поради което вземането по нея не е изискуемо и не се дължи и от авалиста, че не е било налице основание за издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл.417, т.9 от ГПК, като оспорва твърдението на ищеца в исковата молба, че записа на заповед е предявен на издателя „Петголд - Транс” ЕООД на 20.09.2019г., тъй като не е приложен документ, установяващ връчването на поканата за плащане по записа на заповед на издателя. На трето място поддържа, че ищецът, като джиратар по записа на заповед, е недобросъвестен приносител и съответно неговата материална легитимация по прекия иск е производна от състоянието на каузалното правоотношение към прехвърляне на правата, тъй като е знаел основанието, породило кредитния дълг и обезпечаваният го запис на заповед. Посочва също, че ищецът е недобросъвестен и защото не е приложил цялата кореспонденция между страните по делото, включваща отговора му на нотариална покана, с която е уведомил ищеца за сключения анекс към договор за кредит, настъпилата промяна в страните по договора, новия запис на запис, издаден от новия кредитополучател и авалирането ѝ от Д. Б. Т.. Изтъква, на следващо място, че задължението по записа на заповед по отношение на него е погасено по давност, тъй като авалистът е поръчител и поемането на отговорността му за задълженията на издателя, произтича от връзката му с управлението на кредитополучателя, поради което шестмесечния срок по чл.147, ал.1 ЗЗД е изтекъл много преди цесията. Ответникът оспорва и истинността на записа на заповед, по отношение ръкописно изписаната с химикал дата на издаване - 22.07.2008г. и ръкописно изписания срок за предявяване - 22.08.2028г., като твърди, че са дописани след като се е подписал като авалист на записа. Моли съда да отхвърли изцяло предявения иск като неоснователен и недоказан.

С допълнителна искова молба ищецът оспорва наведените с отговора на искова молба твърдения и съждения, като неоснователни и недоказани. С оглед въведените в отговора на исковата молба твърдения за наличието на

каузално правоотношение, във връзка с което е издаден процесния запис на заповед, твърди, че действително записа на заповед е издаден като обезпечение по договор за банков кредит № BL ***/ 21.07.2008г., сключен между „Юробанк И Еф Джи България“ АД (праводел на „Юробанк България“ АД), като кредитор, и „Петголд-Транс“ ЕООД, като кредитополучател, по силата на който Банката е предоставила и кредитополучателят е усвоил в пълен размер банков кредит от 30 000 лева за посрещане на краткосрочни оборотни нужди; крайния срок за погасяване на всички задължения по договора за кредит е 22.07.2028г. и срока, определен от издателя на записа на заповед, кореспондира с крайния срок на договора за кредит. Посочва, че на 03.08.2017г. „Юробанк България“ АД, действаща като цедент, е прехвърлила всички свои вземания и права по Договор за банков кредит № BL ***/ 21.07.2008г., заедно с привилегиите, обезпеченията, личните гаранции и другите им принадлежности в полза на цесионера - „Мелон България“ ЕАД, съгласно Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 21.06.2017г., като прехвърленото вземане фигурира на стр. № 14, като номер на сделка 929301, в извадка от Приложение 1, неразделна част от Договора за цесия. Изтъква, че съгласно договора за кредит за изцяло усвоена главница задължително се дължи месечна лихва, но усвоената главница следва да се погаси на падежа, което в конкретния случай не е сторено от длъжниците. Твърди, че съгласно чл.8 от договора за кредит, за обезпечаване на главница, лихви, такси, комисионни и други разноски по кредита, кредитополучателя издава в полза на банката и ѝ предава запис на заповед за сумата по договора за кредит, ведно с договорената лихва, съобразен с крайния срок за погасяване на кредита, изрично удължен от издателя и авалиран от ответника Д.. Поддържа, че с Анекс № 1/30.07.2010г. страните са договорили встъпването в дълга на кредитополучателя на физическото лице Д. Т.; променили са условията по договора за кредит, като са добавили чл. 9а до чл.9д, които регламентират встъпването в дълга на физическото лице Тасев; добавили са чл. 8(2), с който кредитополучателят издава запис на заповед за сумата на кредита, който е авалиран от Д. Т.. В края на анекса е отразено, че всички останали клаузи по договора за кредит остават непроменени, т.е. чл.8 от раздел трети остава непроменен, а именно той регламентира издаване и авалиране на процесния запис на заповед. Посочва, че чл. 8 от договора за кредит нито е променен, нито отменен, а само допълнен с прието от кредитора допълнително обезпечение, т.е. кредитора е запазил правата и по обезпечението, дадено в чл.8 от договора; обстоятелството, че цедента е предал на цесионера процесния запис на заповед недвусмислено сочи, че същият си е запазил правата по отношение на издателя и авалиста. Изтъква, че действително издателят е издал за една и съща сума два записа на заповед, но втория е за лихва 15.85 %, докато процесния е за лихва 12.85%, и счита за нормално кредитора да дообезпечи лихвоносното си вземане с приемане на допълнително обезпечение. Твърди, че нормална практика на банките е предварително да изготвят документи

между страните и след уговарянето на дата на подписването им, същата да се нанесе на ръка и намира, че настоящия случай е идентичен, както и че ответника не би подписал документ, с който поема парично задължение без достоверна дата. Счита за неоснователно и недоказано твърдението на ответника за негова недобросъвестност, тъй като е реализирал правата си по вземането единствено чрез процесния запис на заповед и не е почерпил права в друго производство от втория запис на заповед, приложен към отговора на исковата молба. Ищецът намира за неоснователни и съжденията на ответника относно предявяване на процесния запис на заповед и изискуемост на вземането по договора, тъй като записът на заповед е предявен за плащане на издателя „Петголд-Транс“ ЕООД, на основание чл. 50, ал. 2 ГПК на 20.09.2019 г., и кредитора е обявил вземането си по договора за кредит за предсрочно изискуемо, като е връчил уведомление чрез ЧСИ С. П.. Твърди, че претендираното вземане в размер 30 000 лева представлява непогасена главница и че вземането е обявено за предсрочно изискуемо в пълен размер преди падежа на вземанията по договора за кредит. Поддържа неоснователност и на възражението за изтекла погасителна давност - в случая записът на заповед с падеж на предявяване е следвало да бъде предявен в срока, определен по чл.487, ал.1 от ТЗ, който изтича на 22.08.2028 г., предвид това, че страните са избрали хипотезата на по-дълъг срок от едногодишния - до двадесет години от издаването му, 3-годишният срок по чл.531, ал. 1 от ТЗ започва да тече след изтичане на така определения удължен срок по чл.487, ал.1 от ТЗ, т.е. на 22.08.2028 г.

В срока по чл.373, ал.1 от ГПК по делото е постъпил **отговор на допълнителната искова молба** от ответника, в който същият заявява, че поддържа отговора си, оспорва като неоснователна допълнителната искова молба и преповтаря изложеното в първоначалния отговор.

В проведеното съдебно заседание ищецът не изпраща представител, в писмена защита поддържа предявения иск и моли съда да го уважи; ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва иска и моли съда да го отхвърли, като неоснователен.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства и заключението на вещното лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза, както и доказателствата по приложеното ч.гр.д. № 14569/2020г. на СРС, намери за установено от фактическа страна, следното:

Установи се делото, че с Договор за банков кредит № BL ***/21.07.2008г., сключен между „Юробанк И Еф Джи България“ АД (праводел на „Юробанк България“ АД), в качеството ѝ на кредитор, и „Петголд-Транс“ ЕООД, ЕИК ***, в качеството му на кредитополучател, банката е предоставила на кредитополучателя овърдрафтен кредит в размер 30 000 лева за посрещане на краткосрочни оборотни нужди за срок до 22.07.2028г. Съгласно чл.8 от договора за кредит, за обезпечаване на главницата, лихвите, таксите, комисионните и другите разноски по кредита, кредитополучателят издава в полза на банката и ѝ предава запис на заповед за сумата по договора

за кредит, ведно с договорената лихва, съобразен с крайния срок за погасяване на кредита, изрично удължен от издателя, и авалиран от Й. А. Д..

Установи се също, че в изпълнение на посочената клауза от договора, със запис на заповед, издаден на 22.07.2008 г. в *** (л. 10 по делото и на л.8 в заповедното дело в оригинал), кредитополучателят „Петголд-Транс“ ЕООД, представляван от управителя си М. Й. П., като издател, неотменимо и безусловно се е задължил да заплати на „Юробанк И Еф Джи България“ АД /с предишна фирма „Българска пощенска банка“ АД/ или на нейна заповед, при предявяване на записа на заповед, сумата 30 000 лева, ведно с годишна лихва от 12, 85 % върху тази сума, считано от датата на издаване на записа на заповед. В записа е отразено, че може да бъде предявен за плащане в срок до 22.08.2028г. и е платим без протест и без разноски и е подписан за издателя от управителя М. Й. П.. В записа на заповед е инкорпориран авал, в който Й. А. Д. с подписа си е авалирал записа на заповед при условията, при които е издаден. Записът е написан върху бланка, в която основният текст е отпечатан, а друг е попълнен саморъчно – датата на издаване, датата до която следва да бъде предявен за плащане записа, имената на авалиста и на управителя на издателя.

С Анекс № 1/30.07.2010г. „Юробанк И Еф Джи България“ АД, в качеството ѝ на кредитор, и „Петголд-Транс“ ЕООД, представлявано от управителя Д. Б. Т., като кредитополучател, и Д. Б. Т., като съдлъжник, са договорили добавяне на нови клаузи (от чл.9а до чл.9д) в Договор за банков кредит № BL ***. Съгласно чл.9а, ал.1 от този анекс Д. Б. Т. встъпва при условията на чл.101 от ЗЗД като съдлъжник в задълженията на кредитополучателя „Петголд-Транс“ ЕООД, произтичащи от договора за кредит, като кредитополучателят и съдлъжникът отговарят към банката като солидарни длъжници (чл.9б). С анекса към договора за кредит се добавя чл. 8(2), съгласно който за обезпечаване на главницата, лихвите, таксите, комисионните и другите разноски по кредита, кредитополучателят издава в полза на банката и ѝ предава запис на заповед за сумата на кредита, ведно с договорената лихва, съобразен с крайния срок за погасяване на кредита, изрично удължен от издателя, и авалиран от Д. Б. Т.. В края на анекса е отразено, че всички останали клаузи по договора за банков кредит остават непроменени.

Установи се също, че в изпълнение на клаузата на чл.8, ал.2 от анекса към договора за кредит, със запис на заповед, издаден на 30.07.2010 г. в *** (л. 86 по делото), кредитополучателят „Петголд-Транс“ ЕООД, представляван от управителя си Д. Б. Т., като издател, неотменимо и безусловно се е задължил да заплати на „Юробанк И Еф Джи България“ АД или на нейна заповед, при предявяване на записа на заповед, сумата 30 000 лева, ведно с годишна лихва от 15, 85 % върху тази сума, считано от датата на издаване на записа на заповед. В записа е отразено, че може да бъде предявен за плащане в срок до 22.08.2028г. и е платим без протест и без разноски и е подписан за издателя от управителя Д. Б. Т.. В записа на заповед е инкорпориран авал, в

който Д. Б. Т. с подписа си е авалирал записа на заповед при условията, при които е издаден.

С Договор за прехвърляне на вземания № 5300/1946 от 21.06.2017г. „Юробанк България“ АД, действаща като цедент, е прехвърлила на цесионера - „Мелон България“ ЕАД, вземанията си срещу длъжниците, посочени в Приложение № 1 към договора, считано от датата на влизане в сила на договора. В посоченото Приложение № 1 на стр. № 14 под № 929301 е вписан договор за банков кредит № BL ***/21.07.2008г., сключен с кредитополучателя „Петголд-Транс“ ЕООД.

Видно е от направените вписвания на гърба на двата издадени от „Петголд-Транс“ ЕООД записа на заповед, съответно от 22.07.2008г. и от 30.07.2010г., че с джиро „Юробанк България“ АД, в качеството ѝ на джирант, е прехвърлила всички права по записите на заповед, без регресна отговорност за джиранта и без задължение за джиранта за плащане по същите, в полза на „Мелон България“ ЕАД, гр. София.

За предявяването за плащане на записа на заповед, издаден на 22.07.2008 г., на издателя му „Петголд-Транс“ ЕООД, по делото са представени покана за плащане от „Мелон България“ ЕАД, придружително писмо изх. № 23736/19.09.2019г. до „Петголд-Транс“ ЕООД, разпореждане от 01.10.2019г. и придружително писмо изх. № 24897/01.10.2019г. до „Мелон България“ ЕАД, и трите на ЧСИ С. П., рег. № *** с район на действие СГС. С придружителното писмо до „Петголд-Транс“ ЕООД адресата е уведомен за прехвърлянето на вземанията на „Юробанк България“ АД по договор за банков кредит № BL ***/21.07.2008г. на „Мелон България“ ЕАД, съгласно договора за цесия от 21.06.2017г., и е предявен за плащане записа на заповед от 22.07.2008 г. на издателя. Като дата на връчване е вписана 20.09.2019 г. като връчителят на книгата при ЧСИ С. П. е отбелязал, че на адреса няма табели, пощенска кутия или служители, които да приемат документа, което е удостоверил с подписа си. С разпореждането от 01.10.2019г. ЧСИ С. П. е приел, че съобщението с поканата за плащане и записа на заповед следва да се считат връчени на „Петголд-Транс“ ЕООД на 20.09.2019г. на основание чл.50, ал.2 ГПК.

За предявяването за плащане на записа на заповед, издаден на 22.07.2008 г., на авалиста Й. А. Д., по делото са представени покана за плащане по запис на заповед от „Мелон България“ ЕАД, констативен протокол от 02.11.2019г. на ЧСИ И. Ц., рег. № *** с район на действие ОС-Враца и пълномощно с нотариална заверка от 04.12.2018г. на пом.-нотариус Н. К.. С констативния протокол е удостоверено, че поканата за плащане по записа на заповед е връчена на адресата Й. А. Д. на 24.09.2019г.

С отговор на нотариална покана (без дата и подпис), отправен до „Мелон България“ ЕАД, Й. А. Д. е възразил, че в качеството си на авалист по записа на заповед от 22.07.2008 г. няма задължения към банката, респ. към „Мелон България“ ЕАД, поради отпадане на това му качество, с оглед сключения към договора за кредит анекс № 1/30.07.2010г. и издаване на нов

запис на заповед от Д. Т..

Сключването на договора за банков кредит и анекса към него, издаването на запис на заповед за сумата 30 000 лв. от „Петголд-Транс“ ЕООД за обезпечаване на сумата по договора и авалирането му от ответника Й. Д., сключването на договора за прехвърляне на вземания (цесия) от 21.06.2017г. и предявяването на запис на заповед за плащане на авалиста Й. А. Д. на 24.09.2019 г. са обявени на страните за безспорни и ненуждаещи се от доказване, на основание чл.146, ал.1, т. 4 от ГПК, вр. с чл.377 от ГПК, с определенията по чл.374 ГПК.

По делото са представени също така и доказателства (уведомление от „Мелон България“ ЕАД до Д. Т., придружително писмо изх. № 23722/19.09.2019г. до Д. Т. и разпореждане от 05.11.2019г., и двете на ЧСИ С. П., рег. № *** с район на действие СГС) за уведомяване на Д. Б. Т. за извършеното прехвърляне на вземанията на „Юробанк България“ АД по договор за банков кредит № BL ***/21.07.2008г. на „Мелон България“ ЕАД, съгласно договора за цесия от 21.06.2017г., както и за връчване на същия на покана за доброволно изпълнение на задълженията по договора.

Въз основа на подадено на 18.03.2020г. от „Мелон България“ ЕАД заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК в СРС е образувано ч.гр.д. № 14569/2020г. по описа на съда, по което на 02.07.2020г. съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист от 02.07.2020 г., по силата на които длъжникът „Петголд-Транс“ ЕООД и длъжникът Й. А. Д. са осъдени да заплатят солидарно на кредитора „Мелон България“ ЕАД сумата 30 000 лв. – задължение по запис на заповед, издаден на 22.07.2008 г., обезпечаваш вземане по договор за кредит № BL ***/21.07.2008г., сключен между „Петголд-Транс“ ЕООД и „Юробанк България“ АД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 18.03.2020г., до пълното му изплащане, и 650, 00 лв. разноси по делото. Срещу издадената заповед за незабавно изпълнение в срок е подадено възражение по чл.414 ГПК от длъжника Й. А. Д. и в предвидения в чл. 415, ал. 1 от ГПК едномесечен срок, заявителят е предявил установителния иск против ответника по настоящото дело.

За установяване размера на погасените и дължимите по договора за кредит от 21.07.2008г. суми по делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която не е оспорено от страните и съда приема изцяло като обективно, професионално и пълно, изготвено след извършена проверка на приложените по делото доказателствени материали, както и допълнително предоставени документи от „Юробанк България“ АД (също приети като доказателства по делото). От заключението се установява, че за периода от 21.07.2008г. до 03.08.2010г. кредитополучателят „Петголд-Транс“ ЕООД е усвоил главница в общ размер 237 394,94 лв. За периода от 22.07.2008г. до 21.11.2023г. - датата на изготвяне на заключението, общо постъпилите суми за погасявания на задълженията по кредита са 230 028, 30

лв., като в заключението подробно са посочени по пера тези задължения. Размерът на непогасените и изискуеми задължения на кредитополучателя по договора за банков кредит при условие, че е настъпила предсрочна изискуемост на кредита на 25.09.2019г., към датата на депозиране на заявлението по чл.417 ГПК в СРС - 18.03.2020г., е 57 777,92 лв., а към датата на изготвяне на заключението - 21.11.2023г. е 66 514,47 лв. Размерът на непогасените и изискуеми задължения на кредитополучателя по договора за банков кредит при условие, че не е настъпила предсрочна изискуемост на кредита на 25.09.2019г., към датата на депозиране на заявлението по чл.417 ГПК в СРС - 18.03.2020г., е 27 777,92 лв.; в този случай главницата от 30 000,00 лв. не е изискуема към 18.03.2020г. и е дължима на 22.07.2028г. , а към датата на изготвяне на заключението - 21.11.2023г. е 36 514,47 лв.; в този случай главницата от 30 000,00 лв. не е изискуема към 21.11.2023г. и е дължима на 22.07.2028г. В заключението е отразено също, че от 11.08.2014г. „Юробанк България“ АД спира да начислява договорна лихва в размер на 15,85% върху задължението за усвоена и непогасена главница в размер на 30 000, 00 лв. и започва да начислява законна лихва. Последното извършено погасяване към „Юробанк България“ АД на задължения по процесния договор за кредит е на 07.03.2013г. в размер на 200,00 лв., с което е погасено оставащото задължение за договорна лихва с падеж 06.07.2012г. - 116,31 лв. и частично с падеж 05.08.2012г. - 83,69 лв.

При изложената по-горе фактическа обстановка, съдът приема следното от правната страна на спора:

С иска по чл. 422 от ГПК се цели установяване на съществуването на вземане, реализирано по реда на заповедното производство в хипотезите на подадено възражение от страна на длъжника или когато заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК или когато съдът е отказал да издаде заповед за изпълнение (чл.415, ал.1 ГПК). В това производство по същество се установява дали вземането съществува и дали е изискуемо. Искът е положително установителен и съгласно разпределяне на доказателствената тежест при условията на пълно и главно доказване ищецът следва да докаже факта, от който произтича вземането му и размера на последното. Целта на предявяването на установителен иск по чл. 422 ГПК е да се установи със сила на присъдено нещо, че ищецът има вземане срещу ответника, като заповедта за изпълнение на паричното задължение и решението по иска по чл. 422 ГПК съставляват двете кумулативни предпоставки за издаването на изпълнителен лист.

Съобразно указанията, дадени в Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, предметът на делото по иска предявен по реда на чл. 422 от ГПК, се определя от правното твърдение на ищеца в исковата молба за съществуването на подлежащо на изпълнение вземане, за което е издадена заповедта за изпълнение. Подлежащото на изпълнение вземане в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл. 417, т.10 от ГПК въз основа на запис на заповед е вземането по редовен от

външна страна менителничен ефект.

Записът на заповед като институт намира уредбата си в глава 31 на ТЗ /чл. 535- 538/, като в чл. 537 ТЗ изрично е предвидена препратка към тази на менителницата. Правилата за последната се прилагат към записа на заповед съответно, доколкото са съвместими с естеството му.

Записът на заповед съставлява абстрактна, формална, едностранна търговска сделка, за която законът допуска да поражда права. Тя възниква в резултат на едностранно волеизявление на издателя ѝ, което цели пораждаване на менителнични субективни права и задължения. За да се създаде действително менителнично задължение е достатъчно волеизявление на издателя, направено при съблюдаване на изискванията на закона за форма. Веднъж създаден менителничния ефект служи като материалноправна основа за създаване и прибавяне на други допълнителни едностранни волеизявления, насочени към пораждаване на нови менителничноправни ефекти - авал, джиро и т.н. Действителността на допълнителното волеизявление не засяга действителността на основното такова по първоначалната сделка, нито на другите допълнителни волеизявления, освен поради недостатък на формата.

Записът на заповед е формален писмен акт, към който законодателят е поставил строги изисквания относно реквизитите му, установени по императивен начин в нормата на чл. 535 ТЗ, и липсата на някой от тях води до недействителност на ценната книга.

С оглед изложеното по-горе, в тежест на поемателя по записа на заповед, респ. на неговия приносител, е да установи спазване на формата на записа на заповед, която е условие за неговата действителност, валидно пораждаване на авал по записа на заповед, извършеното джиро и настъпване на изискуемостта на задължението.

В случая в представената по делото ценна книга се съдържа наименованието „запис на заповед", както в заглавието на акта, така и в контекста на същата в съответната логическа и граматическа връзка с другите изрази. Индивидуализирано е лицето, което е поело задължението да плати - „Петголд-Транс“ ЕООД, с посочване на всички правно индивидуализиращи данни. Обективизирано е и изявлението му, като издател, че се задължава „неотменяемо и безусловно" да заплати определена сума – 30 000 лева. Падежът на записа на заповед е определен, съобразно нормата на чл. 537 ТЗ вр. чл. 486, ал.1, т. 1 ТЗ – на предявяване, като е определен и срок, до който предявяването следва да бъде извършено – до 22.08.2028г. Като ремитент (поемател), комуто следва да се плати, е посочен „Юробанк България” АД. В записа на заповед като място на издаване и място на плащане е посочен гр. Козлодуй. Менителничният ефект е издаден на 22.07.2008 г. и е положен подпис за издателя „Петголд-Транс“ ЕООД от М. Й. П., като управител.

Следователно, процесната книга на заповед има задължителните реквизити и форма, предвидени в чл. 535 от ТЗ, поради което съдът я намира за редовен от външна страна валиден менителничен ефект, който е породил валидно менителнично задължение.

Не могат да бъдат споделени от настоящия състав възраженията на ответника за неистинност на записа на заповед, обосновани с твърденията му за изписване на датата на издаване и на срока за предявяване на ценната книга след подписването му като авалист на записа. Разпоредбите на ТЗ касателно менителничните ефекти, изрично допускат издаването и предаването на поемателя на непопълнен такъв. При бланковите ефекти, с предаването им на кредитора върху него преминава и правото да попълни липсващите части от съдържанието им съобразно уговореното като неспазването на уговореното не може да бъде противопоставено на кредитора, освен при наличие на посочени предпоставки (чл. 464 ТЗ). При тази законова уредба се налага извода, че попълнените с ръкописен текст в записа на заповед реквизити - датата на издаване и срока за предявяване, не води автоматично до неговата недействителност. В тежест на издателя/авалиста е да установи, както обстоятелството, че е предаден бланков запис на заповед, така и обстоятелството, че същият не е бил попълнен съобразно уговореното, каквито доказателства в настоящият процес не са налице. От това следва и недоказване на твърдението за липсата на задължителния реквизит по чл. 535, т. 6 ТЗ, а от там и неоснователност на довода за нищожност на записа на заповед на това основание. Наред с това, неотнормено към валидността на записа е обстоятелството дали е имало попълнен срок за предявяване, което не е реквизит по чл. 535 ТЗ и предвид разпоредбите на чл. 487 ТЗ.

С оглед изложеното процесният запис на заповед не е недействителен, поради недостатък във формата му.

Законът допуска плащането на ценната книга да бъде обезпечено изцяло или отчасти чрез поръчителство (авал), което може да се даде както от трето лице, така и от лице, чиито подпис вече е сложен върху менителницата (чл. 483 ТЗ). Към института на авала намират приложение нормите на чл. 465 ТЗ и от чл. 483 до чл. 485 от ТЗ.

Менителничното поръчителство (авал), се учредява чрез едностранно волеизявление, изразено върху менителничния документ или върху прикрепен върху него лист (алонж), където авалистът следва да положи саморъчен подпис. Съобразно разпоредбата на чл. 537 ТЗ вр. чл. 484, ал. 2 ТЗ, подписът на лицевата страна на менителничния документ презюмира поемане на авал, освен ако подписът е на издателя.

В случая процесният запис на заповед обективира и друга менителнична сделка – менителнично поръчителство /авал/. Върху лицевата страна на записа на заповед, след менителничното волеизявление и подписа за издателя, е удостоверено и валидно менителнично поръчителство по задължението по записа на заповед, поето от ответника Й. А. Д.. Текста за същото съдържа ясно изявление, че ответника авалира записа на заповед при условията, при които е издаден, като собственооръчно е изписал трите си имена и се е подписал под волеизявлението си.

Доколкото е спазена установената в ТЗ форма, съдът намира, че е възникнало валидно менителнично поръчителство /авал/, поето от ответника

по делото.

Правните последици от волеизявлението на авалиста са, че за него се поражда задължение, което по вид, съдържание и предпоставки за принудително осъществяване се определя от обезпеченото задължение, като авалистът дължи същата по вид престация, както и авалата (хonorата), предвид разпоредбата на чл. 485, ал. 1 ТЗ. При това положение и с оглед нормата на чл. 513, ал. 1 ТЗ ответникът Й. А. Д. отговаря солидарно с издателя на менителничния ефект „Петголд-Транс“ ЕООД.

Установи се по делото и не е спорно между страните, че с джирос „Юробанк България“ АД, в качеството ѝ на джирант, е прехвърлила всички права по процесния запис на заповед, без регресна отговорност за джиранта и без задължение за джиранта за плащане по същите, в полза на ищеца „Мелон България“ ЕАД, гр. София, като джирото е вписано на гърба на записа на заповед. Следователно ищецът по делото се явява легитимен приносител на ценната книга и може да иска плащане по нея.

Както бе посочено по-горе, процесният запис на заповед от 22.07.2008 г. е издаден при падеж "на предявяване" (чл.486, ал.1, т.1 ТЗ), като съобразно възможността по чл. 487, ал. 1, изр. 3 ТЗ е определен срок за предявяване за плащане – до 22.08.2028 г. Задължението по записа на заповед с падеж на предявяване възниква със самото му подписване, но това не го прави изискуемо от този момент; издателят отлага изпълнението на задължението си до момента, в който записът на заповед не му бъде предявен за плащане. С извършването на предявяването, до знанието на издателя се довежда и на кого трябва да плати - преди плащането записът на заповед може да е джиросан на друго лице. Предявяването е условие за настъпване на изискуемостта на вземането по записа, чийто падеж е именно "на предявяване". В тази хипотеза предявяването не е само покана за изпълнение на менителничното задължение и предпоставка за поставянето на длъжника в забава, както и необходимо съдействие от кредитора за изпълнение на задължението /т. 3 от ТР № 1/28.12.2005 г. на ВКС – ОСТК/. Предявяването на запис на заповед с падеж "на предявяване" /каквото е и падежът с определен срок за предявяване за плащане по чл. 487, ал. 1 ТЗ/ на издателя има за цел да установи падежа на задължението и настъпване на изискуемостта на вземането спрямо всеки от солидарните длъжници – издател и авалист. Както спрямо издателя, така и спрямо авалиста това условие се счита за спазено с предявяването на записа на издателя. Предявяването на авалиста няма такова правно значение, доколкото същият отговаря както издателя, т. е. считано от момент на изискуемост на задължението, противопоставим на издателя, което не би могло да стане по друг начин освен при задължително предявяване на менителничния ефект за плащане на издателя.

Относно начините, по които следва да се извърши предявяването, ТЗ не предписва определена форма – то може да се извърши неформално и по всякакъв начин; най-често предявяване се извършва чрез отбелязване върху самата ценна книга, че е предявена на издателя; чрез покана, връчена от

нотариус по правилата за връчване на съобщения по ГПК; чрез пощенска или куриерска служба, стига предявяването за плащане да е достигнало до знанието на издателя /лично, не чрез друго/ - виж Решение № 112 от 23.06.2016 г. на ВКС по т. д. № 1556/2015 г., II т. о., ТК.

В разглеждания случай ищецът твърди, че е предявил за плащане процесния запис на заповед на издателя с покана за плащане по запис на заповед, връчена на издателя чрез ЧСИ, на основание чл.18, ал.5 от ЗЧСИ. Същата е приета като доказателство по делото и от нея е видно, че е адресирана до „Петголд-Транс“ ЕООД с адрес в *** /които са официално обявените от дружеството в Търговския регистър седалище и адрес на управление/. В т.3 на поканата е посочено, че ищецът предявява на издателя за плащане процесния запис на заповед, копие от който е приложен към поканата.

Процесният запис на заповед е бил предявен на издателя „Петголд-Транс“ ЕООД посредством придружително писмо изх. № 23736/19.09.2019г. на ЧСИ С. П., рег. № *** с район на действие СГС, в което е било удостоверено връчване по реда на чл. 50, ал. 2 ГПК на 20.09.2019 г., доколкото според отбелязването на връчителя на книгата при съдебния изпълнител, на адреса не е имало табели, пощенска кутия или служители, които да приемат документа, което е удостоверил с подписа си. С разпореждане от 01.10.2019г. ЧСИ С. П. е приел, че съобщението с поканата за плащане и записа на заповед следва да се считат връчени на „Петголд-Транс“ ЕООД на 20.09.2019г. на основание чл.50, ал.2 ГПК.

С оглед изложеното, съдът приема, че предявяването на процесния запис на заповед на издателя е редовно извършено преди изтичането на срока за предявяване /22.08.2028 г./ и преди подаване на заявлението по чл. 417 ГПК в СРС /18.03.2028г./, поради което релевираното с писмения отговор на исковата молба от ответника възражение за ненадлежно предявяване на ценната книга на издателя преди подаване на заявлението по чл.417 ГПК, респ. за неизискуемост на вземането по нея и недължимост на сумата по нея от авалиста, е неоснователно.

С отговора на исковата молба ответникът е въвел доводи, че записът на заповед, от който ищецът черпи правата си, в конкретния случай не представлява самостоятелна правна сделка, а е издаден с обезпечителна функция към Договор за кредит № BL***/21.07.2008г., сключен между „Юробанк и Еф Джи България“ ЕАД и „Петголд - Транс“ ЕООД, по който договор е поръчител; че съществува каузално правоотношение, от което би следвало да произтичат вземанията на ищеца, и по което той не е страна, поради настъпила впоследствие промяна в управлението и седалището на кредитополучателя „Петголд - Транс“ ЕООД; че с подписване на Анекс № 1 от 30.07.2010г. към договора за кредит е заличен като поръчител и е загубил качеството си на авалист по записа на заповед за обезпечаване на задължението по договора за кредит, тъй като същата е загубила функцията, за която е издадена.

Съд приема, че в рамките на това производство ответникът-авалист не може да противопостави на ищеца възражения, черпени от съществуването на каузалното правоотношение, за чието обезпечение е издадена ценната книга, защото не са налице предвидените в закона предпоставки за това.

Съгласно нормата на чл. 485, ал. 1 ТЗ поръчителят отговаря както лицето, за което е поръчителствал, а на основание чл. 461 ТЗ нищожността на една менителнична сделка не се отразява върху възникналите въз основа на нея други менителнични правоотношения, щом като от външна страна нищожната сделка отговаря на предвидените в закона изисквания относно нейната форма и съдържание.

В случая се установи, че записът на заповед е съобразен с императивните изискванията за форма и съдържание. Поради самостоятелния характер на задължението на менителничния поръчител, същият не може да противопостави на приносителя на менителничния ефект възраженията, които би могъл да му противопостави издателя на ценната книга, в това число личните (относителни) възражения, произтичащи от каузалното правоотношение. На основание чл. 485, ал. 2 ТЗ задължението на поръчителя е действително и когато задължението, за което е дадено, е недействително поради каквато и да било причина, освен поради недостатък във формата. Допустимо е авалистът да релевира лични възражения на издателя, произтичащи от каузалното правоотношение между издателя и поемателя единствено в хипотезата, когато авалистът също е страна по него.

В разглеждания случай авалиста Й. А. Д. не е страна по заявеното каузално правоотношение - Договор за кредит № BL***/21.07.2008г. Страни по него са „Юробанк и Еф Джи България” ЕАД и „Петголд - Транс” ЕООД - издателя на ценната книга. Същият не е страна и по сключения към този договор Анекс № 1 от 30.07.2010г., страни по който са страните по договора за кредит и Д. Т., като съдлъжник. Не са ангажирани доказателства от ответника и в подкрепа на твърдението му, че е поръчител по договора за кредит.

Когато страни по каузалното правоотношение са само поемателят и издателят, свързаните с него относителни възражения на издателя могат да бъдат противопоставени от авалиста на приносителя, само ако последният е недобросъвестен по смисъла на чл. 465 ТЗ или е извършил злоупотреба с право по смисъла на чл. 289 ТЗ, въвеждащ императивна забрана за упражняването на права въз основа на търговска сделка и договарянето въобще, ако се извършва само с намерение да се увреди другата страна. (решение № 17 от 21.04.2011 г. по т. д. № 213/2010 г., ТК, II ТО на ВКС; решение № 120 от 30.07.2010 г. по т. д. № 908/2009 г., ТК, II ТО на ВКС; решение № 40/05.06.2012 г. по т. д. № 148/2011 г. на ВКС, ТК, I ТО; решение № 26 от 24.04.2014 г. по т. д. № 1027/2013 г., ТК, II ТО; решение № 92/06.07.2017 г. по т. д. № 569/2016 г., постановени по реда на чл. 290 ГПК и др.).

В настоящото производство авалистът е заявил твърдения за

недобросъвестност на приносителя-джиратар, обосновани със знанието му, в качеството му на цесионер, за основанието, породило кредитния дълг и обезпечаващият го запис на заповед, авалиран от Д. Т..

Съдът намира за неоснователно възражението, че е налице недобросъвестност на ищеца, предвид издадените два записа на заповед в обезпечение на едно и също каузално задължение.

Между страните не се спори, че процесният запис на заповед от 22.07.2008 г. е издаден в обезпечение на задълженията на „Петголд - Транс“ ЕООД по договор за банков кредит продукт "Бизнес овърдрафт" № ВЛ***/21.07.2008 г., сключен с „Юробанк и Еф Джи България“ ЕАД. От събраните доказателства се установява и, че във връзка със същия договор за кредит и анекса към него е бил издаден и друг запис на заповед с идентично съдържание и страни – запис на заповед, издаден на 30.07.2010 г. и срок за предявяване до 22.08.2028 г., за сумата 30 000 лева, авалиран от Д. Б. Т..

Няма пречка едно и също каузално задължение да бъде обезпечено с повече от един запис на заповед, в който случай плащането на това каузално задължение ще погаси и задълженията по всички издадени в неговото обезпечение записи на заповед, а плащането по един от записите ще погаси в съответната част и каузалното задължение и задълженията по останалите записи. Ето защо издаването на повече от един запис на заповед в обезпечение на едно и също каузално вземане не представлява недобросъвестност, респ. злоупотреба с право. Злоупотреба с право ще е налице, ако кредиторът претендира плащания по всички издадени записи на заповед, което в случая не е налице.

По изложените съображения съдът заключава, че в случая ищецът-джиратар е добросъвестен приносител на правата по менителничния ефект и ответникът-авалист не се намира в хипотеза на някое от посочените изключения спрямо правилото, поради което възраженията му, произтичащи от заявеното каузално правоотношение, не са част от спорния предмет и разглеждането им е недопустимо.

Само за пълнота на изложеното, с оглед направените възражения на ответника, следва да се изтъкне, че настъпилата промяна в управлението и седалището на кредитополучателя „Петголд - Транс“ ЕООД, не е довела и не би могла да доведе до промяна в правния субект – търговското дружество, респ. до промяна на страните по договора за кредит, както смята ответника. Видно е също така, от клаузите на Анекс № 1/30.07.2010г., добавени в договора за кредит, че Д. Б. Т. встъпва при условията на чл.101 от ЗЗД като съдължник в задълженията на кредитополучателя „Петголд-Транс“ ЕООД, и дружеството издава в полза на банката нов запис на заповед за сумата на кредита, авалиран от Д. Т., без да се променят всички останали клаузи по договора за банков кредит, т.е. поетото от ответника-авалист задължение по процесния запис на заповед от 22.07.2008 г. не е отпаднало с подписването на анекса, респ. същият не е загубил качеството си на авалист по записа на заповед.

С отговора на исковата молба ответникът е изложил и доводи, че съществуването на претендираното вземане следва да бъде разглеждано на плоскостта на поръчителството по ЗЗД като форма на обезпечение, защото е приел да отговаря за изпълнение на задълженията на „Петголд-Транс“ ЕООД, като поръчител. В тази връзка е направил възражение за погасяване на отговорността му като физическо лице - поръчител по чл. 147 ЗЗД, поради изтичане на 6-месечния срок от настъпване на падежа на главното задължение, в който срок кредиторът не е предявил иск срещу главния длъжник.

Настоящият състав намира за неоснователно и това възражение на ответника.

На първо място, от доказателствата по делото не се установи ответникът да е сключил договор за поръчителство за обезпечение на вземанията на банката по договора за кредит. На следващо място, менителничното поръчителство /авал/ е различна правна фигура от договора за поръчителство по смисъла на чл. 138 ЗЗД. Авалът е едностранна правна сделка, а не договор, и с него се поема солидарна отговорност за изпълнението на друго главно менителнично задължение, произтичащо също от едностранна сделка – това на платеца или на джиратар. Авалирането означава, че подписалото се в това качество лице поема дълга по записа на заповед солидарно с издателя и съдържа съгласието на авалиста да отговаря спрямо кредитора на самостоятелно основание за чуждия дълг, наред с длъжника, чието изпълнение гарантира и дори вместо него, т. е. сделката не е акцесорна. Авалът обезпечава менителничното вземане, а не каузалното вземане, по повод на което е издаден записът на заповед. Каузалното вземане може да се обезпечи с договор за поръчителство. Тази специфика на менителничното поръчителство го различава от института на поръчителството по гражданското право, поради което за авала не се прилагат разпоредбите на чл. 146, ал. 3, чл. 147 и чл. 148 ЗЗД.

Липсата на акцесорност на авала спрямо каузалното правоотношение което обезпечава, на още по-голямо основание изключва връзка на акцесорност между същия, в качеството на обезпечение, спрямо друго обезпечение на каузалното правоотношение, каквото се явява поръчителството. Авалът не е обезпечение на поръчителството, за да би се приело, че с погасяването на последното, поради изтичане на 6-месечния срок за предявяване на иск срещу длъжника, се погасява задължението на авалиста, в случай че последният е противопоставил, като възражение за недобросъвестност при придобиването и злоупотреба с право от хонората, знание на последния за непредявен срещу длъжника иск в 6-месечен срок от настъпване изискуемостта на вземането му. Да се възприеме противното би означавало да се заобиколи закона относно уредената неакцесорност на авала. Предвид неакцесорността му към каквото и да било друго задължение, което обезпечава, дори да би бил учреден като обезпечение на обезпечението, последици на чл. 147, ал. 1 ЗЗД по отношение авала не биха били приложими.

При сключен договор за поръчителство и авал интересът на кредитора е да се сдобие с две независими едно от друго обезпечения, респ. да избегне последиците от погасяване на поръчителството, в случай че не би предявил иска си срещу длъжника в преклузивния срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД. Такъв правен интерес не е в противоречие със закона и добрите нрави. В съответствие с преждеизложеното, настоящият състав приема, че погасяването на поръчителството, на основание чл. 147, ал. 1 ЗЗД, не предпоставя погасяване и задължението на авалиста, независимо че авалът, аналогично на даденото поръчителство от същото лице, обезпечава същото каузално правоотношение. В този смисъл е Решение № 216 от 3.01.2017 г. на ВКС по т. д. № 3204/2015 г., I т. о., ТК.

По изложените съображения и доколкото ищецът е представил валиден запис на заповед, задължението по който е изискуемо и не е погасено нито от издателя, нито от ответника-авалист, които отговарят солидарно, на основание чл. 485, ал. 1 ТЗ вр. с чл. 537 ТЗ, ответникът по делото, като авалист, не може да се освободи от менителничния ефект, поради което дължи на ищеца претендираната сума от 30 000, 00 лева, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение по чл.417 от ГПК в съда - 18.03.2020г., до окончателното ѝ издължаване, по издадената заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК от 02.07.2020 г. по ч.гр.д. № 14569/2020г. на СРС. Предявеният иск с правно основание чл. 422 от ГПК е доказан по своето основание и размер и като такъв следва да се уважи, като основателен.

По отношение на разноските:

Съдът следва да се произнесе за дължимостта на разноските, както в заповедното, така и в исковото производство с осъдителен диспозитив, съобразно постановките в т.12 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът следва да заплати на ищеца направените разноски, както следва: в заповедното производство по ч.гр.д. № 14569/2020г. на СРС – сумата 600,00 лв. държавна такса и 50, 00 лв. възнаграждение на юрисконсулт, присъдени със заповедта за изпълнение; в настоящото производство – сумата 600. 00 лв. държавна такса, сумата 300,00 лв. възнаграждение на вещо лице и 400,00 лв. юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл.78, ал.8 от ГПК вр. с чл.25, ал.2 от Наредба за заплащането на правната помощ вр. с чл.37 от ЗПП

Водим от горните мотиви, на основание чл. 422 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Й. А. Д., ЕГН *****, с адрес гр.Козлодуй, обл.Враца, ***, в качеството му на авалист,

че ДЪЛЖИ на „Мелон България” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от изп. директор Б. А., сумата 30 000, 00 лева – задължение по запис на заповед, издаден на 22.07.2008 г. в гр. Козлодуй от „Петголд-Транс“ ЕООД, ЕИК ***, гр. София, и авалиран от Й. А. Д., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение по чл.417 от ГПК в съда - 18.03.2020г., до окончателното ѝ издължаване, по издадена заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК от 02.07.2020 г. по ч.гр.д. № 14569/2020г. на СРС.

ОСЪЖДА Й. А. Д., ЕГН *****, с адрес ***, ДА ЗАПЛАТИ на „Мелон България” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от изп. директор Б. А., направените по ч. гр. д. № 14569/2020г. по описа на СРС разноски в размер 600,00 лв. държавна такса и 50, 00 лв. възнаграждение на юрисконсулт и направените в настоящото производство разноски от 600. 00 лв. държавна такса, 300,00 лв. възнаграждение на вещо лице и 400,00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

След влизане в сила на решението заверен препис от същото да се изпрати на СРС за прилагане по ч.гр.д. № 14569/2020г. по описа на СРС.

Решението може да се обжалва чрез Окръжен съд – Враца пред Апелативен съд - София в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Съдия при Окръжен съд – Враца: _____